

nič, vendar take le niso, da bi jih mogli porabiti za v list. Prva „Ob reki“ bi bila po obliki dobra, a je nekam prisiljena misel v njej. Da bi listi „tiho govorili“ o tem, „kako slab je človeški rod“ in vode „glasno šumele, kako hitro spè odtod“, se nam zdi sicer izvirno, a ponavljamo: jako prisiljeno. „Molitev Korošca“ je premalo pristréna. Kaže sicer Vaše dobro srce, ki bi rado pomagalo zatiranim rojakom vsaj s prošnjo k dobremu Bogu: a tu pogrešamo tistega res vzvišenega, prepričevalnega duha, ki bi moral biti v „molitvi“. Tudi beseda ni tako gladka, kakor Vam sicer teče: preveč težkih besedij, in ponavljajo se preveč. „Vetru“ je tretja pesemca. Tu se spotikamo ob obliki:

Veter pišeš
mili čez vrbé,
veter dišeš
lahno skoz vejé.

Od devjiga moža.

(Zapisal *Gašpar Križnik*.)

Pri Dolinarji so se slab birtval, ko so mël jagra pri hiš gospodarja, žè rôd za rodam. Pri hiš se je začela lesèna stèna od gnilobe sama podêrat, ko mu je Bôh od zgorej u hišo dajal — dež —, koker je špasal gospodar preke drug'm jagram in l'dêm, ko so ga uprašal: Zakaj 'ma u hiši steno podarto? Jim je povêdov tò le prigliho, koker jo je tud' men' 26/9 1899 u Motniku u moji štacuni:

Ko je biu še Devji môž na svêt, je hvodu na greč nad Dolinarjam; kader je b'lo sêtve cajt, je upev: Dolinar sej, zdej je ura! Je pa usjau, use jem je pogratal. Puol

Kdo tako govori? Siliti naglas, kakor se ravno bolj prilega pesniku, ne gre. Četrta kitica pa je celo malo poetična, in da kdo „život spremlja z duhom na vsekod“, ste sicer Vi napisali, a dobro to ni.

Iz vseh treh „pesmic“ sodimo, da ste iskali mislij, ki Vam jih ni narekavalo toliko čustvo in srce, ampak ste le bolj hoteli imeti jih. Pesnik pa mora res čutiti, kar poje, ali vsaj tako peti, da človek — bravec — vzbudi tiste čute lahko ob pesmi, ne da bi šele moral zasledovati, kaj je hotel povedati pesnik. Sicer Vam zmožnosti tudi sedaj ne odrekamo, nasprotno: želimo, da bi s pridno vajo pa treznim mišljenjem res dosegli lepih uspehov. Dal Bog, da bodele mogli svoje rojake, Korošce, z vneto besedo buditi in navduševati za slovensko stvar! Zdravi!

M. B.

jem je pa hvodu nadlêgo délat duol h dom, kader n'kôger ni b'lo doma. Če je b'lo kej za jêst perpravljen'ga, jem je pojêdu. Puol so pa gruntal, kako bi b'lo, deb' se ga znebil.

Tist cajt so že tud komendantari hodil po velk cêst koker zdej, de so zverino vodil. Pride an cêst'n komendont, ga je pa Dolinar naprosu, de je dau medvêda u hišo. Domač so šli zdôma. Devji môž pride. Sta se pa začela z medvêdam r'vat; tako sta se metala, de sta plat stene podrla od hiše. Puolej je Devji môž zbejžov u hôsto in hvodu spet na greč upit: Dolinar 'maš še tisto hudo mucu, ko je mene ostrahvavva? Puotlej je jemu Dolinar gmah od njega, de mu ni več delov nadlêge.

Družba sv. Mohorja. Dne 5. sušca potee čas zglaševanja za našo družbo. Da bi noben zaveden Slovenec ne zamudil prilike in ne pristopil v kolo Mohorjanov! A ne samo sebe naj ne pozabi, temveč tudi znance naj vabi, da pristopijo. Kdor more, naj zapiše v družbo kakega ubožnega prijatelja, mlačnega znanca, svojega odrastlega otroka: saj mu ceneje ne more napraviti boljšega veselja in mu ne more dati boljšega darila,

kakor z mohorskimi knjigami. Otroke naj bi stariši vadili, da bi v ta namen nabirali novčiče v svojem hranilčku; tudi poslom naj bi šli gospodarji na roko, da pristopijo k družbi. Ali ni bolje, da posli doma beró svoje knjige, kakor da pohajajo ob nedeljah po slabih potih in jim žalost delajo! Sploh skrbimo, da ustvarimo velikansko mohorsko armado slovenskemu narodu v ponos in brambo.